

200704751/1.

Datum uitspraak: 26 november 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/43864 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Utrecht, van 7 juni 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 31 augustus 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 juni 2007, verzonden op 11 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 9 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) heeft een verweerschrift ingediend.

Desgevraagd hebben de staatssecretaris bij brief van 26 juli 2007 en appellant bij brief van 9 augustus 2007 schriftelijke uiteenzettingen gegeven.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in de grieven 1 en 3 is aangevoerd, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, met dat oordeel volstaan.

2.2. In zijn tweede grief klaagt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het enkele feit dat hij van Mandingo afkomst is niet kan leiden tot het oordeel dat hij een reëel risico loopt op een behandeling als verboden door artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Volgens appellant heeft de rechtbank miskend dat hij behoort tot een kwetsbare minderheidsgroepering die in Liberia wordt vervolgd. Zijn mishandeling, ontvoering en zijn detentie en het feit dat hij behoort tot de Mandingo bevolkingsgroep maken dat hij, net als de vreemdeling waarop het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna het EHRM) van 11 januari 2007 in zaak nr. 1948/04, tegen Nederland (AB 2007, 76) betrekking heeft, geen "further special distinguishing features" aannemelijk hoeft te maken, aldus appellant.

2.2.1. Volgens het arrest van het EHRM van 30 oktober 1991 in zaak nr. 13163/87, tegen het Verenigd Koninkrijk (RV 1991, 19) dient, wil aannemelijk zijn dat een vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, sprake te zijn van

specifieke individuele kenmerken ("special distinguishing features"), waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid ("mere possibility") van schending is onvoldoende.

Uit bijvoorbeeld de arresten van het EHRM van 6 maart 2001 in zaak nr. 45276/99, tegen het Verenigd Koninkrijk (JV 2001/104), van 17 februari 2004 in zaak nr. 58510/00, tegen Nederland (NJB 2004/17, no. 20) en van 26 juli 2005 in zaak nr. 38885/02, tegen Finland (AB 2005, 370) blijkt dat naast het aldus gestelde individualiseringsvereiste betekenis toekomt aan de algemene mensenrechtensituatie in het land van herkomst waaraan het individuele asielrelaas wordt gerelateerd.

Uit voormeld arrest van het EHRM van 11 januari 2007 kan niet worden afgeleid dat voormeld individualiseringsvereiste is verlaten. Wel valt, zoals de Afdeling in haar uitspraak van 12 oktober 2007 in zaak nr. 200701023/1 (www.raadvanstate.nl) heeft overwogen, uit dit arrest af te leiden dat, indien een vreemdeling deel uitmaakt van een specifieke minderheidsgroep die doelwit is van ernstige mensenrechtenschendingen en sprake zou kunnen zijn van bijzondere omstandigheden als aan de orde waren in de zaak , informatie over de situatie van die groep en de mate waarin die bescherming kan bieden of vinden tegen zodanige mensenrechten-schendingen, uitdrukkelijk meegewogen moet worden bij de beantwoording van de vraag of een vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM en die informatie een groter gewicht moet krijgen naarmate bedoelde situatie ernstiger is gebleken.

2.2.2. Zoals de Afdeling voorts in laatstgenoemde uitspraak heeft overwogen, is de Mandingo bevolkingsgroep geen minderheidsgroep die dermate kwetsbaar is dat de leden reeds op grond van het behoren tot die groep geen bescherming kunnen krijgen tegen ernstige mensenrechtenschendingen waarvan zij het doelwit zijn. Evenmin is ten aanzien van appellant vastgesteld dat hij in het verleden wegens het behoren tot de Mandingo bevolkingsgroep onderworpen is geweest aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Appellant dient, om een geslaagd beroep op dat artikel te kunnen doen, derhalve verdere hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk te maken, waaruit blijkt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met voormeld artikel. Dit heeft appellant niet gedaan. Uit hetgeen hiervoor in 2.1. is overwogen terzake van grief 1, volgt dat hetgeen appellant heeft gesteld omtrent de mishandeling, ontvoering en detentie, waarvan hij naar gesteld het slachtoffer zou zijn geweest, daartoe niet toereikend is.

De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat de minister zich op het standpunt heeft mogen stellen dat niet aannemelijk is dat appellant bij gedwongen verwijdering naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De grief faalt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G.Lubberdink, Voorzitter, en
mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. R. van der Spoel, Leden, in
tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

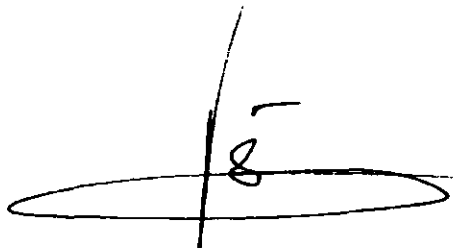
w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 november 2007

348-473.

Verzonden: 26 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

zittinghoudende te Utrecht
Sector bestuursrecht

zaaknummer: AWB 06/43864 BEPTDN

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken d.d.
7 juni 2007

inzake

geboren op van Liberiaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. R.J.J. Flantua, advocaat te Utrecht,

tegen een besluit van

de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. W.S. Leenders, werkzaam bij de onder verweerder ressorterende Immigratie-
en Naturalisatiedienst te Den Haag.

Inleiding

1.1 Bij beslissing van 31 augustus 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 5 juni 2003 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Eiser heeft hiertegen beroep bij deze rechtbank ingesteld.

1.2 Het geding is behandeld ter zitting van 26 april 2007, waar eiser in persoon is verschenen. Eiser en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen

2.1 In geschil is of eiser in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

2.2 Eiser legt aan de aanvraag ten grondslag dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel en voert daartoe aan dat hij in Liberia door militairen is aangehouden, geslagen en vervolgens is gedetineerd omdat zij hem beschuldigden van het doorgeven van informatie aan de rebellen omdat eiser een Mandingo uit was. Na ongeveer een maand in de gevangenis te hebben verbleven is eiser ontsnapt. Eiser is vervolgens gevlucht uit zijn land.

2.3 Verweerder heeft de bestreden beslissing, voor zover hier van belang en samengevat, doen steunen op de volgende overwegingen. Eiser is toerekenbaar niet in het bezit van documenten ter ondersteuning van zijn reisroute, hetgeen reeds op voorhand afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van eisers asielrelaas. Voorts gaat van het relaas van eiser geen positieve overtuigingskracht uit, zodat het relaas als ongeloofwaardig dient te worden aangemerkt.

zaaknummer: AWB 06/43864 BEPTDN

blad 2

2.4 Eiser bestrijdt deze beslissing en voert daartegen aan dat verweerder ten onrechte artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw) aan hem heeft tegengeworpen. Daarnaast stelt eiser zich op het standpunt dat verweerder zijn relaas ten onrechte als ongeloofwaardig heeft bestempeld. Eiser is voorts van mening dat van hem, gelet op zijn Mandingo-afkomst, niet kan worden gevergd om terug te keren naar Liberia vanwege de reële dreiging van een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Tot slot is eiser van mening dat er een partieel categoriaal beschermingsbeleid voor Mandingo's zou moeten worden gevoerd.

2.5 Ingevolge artikel 13 van de Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd, indien – voorzover hier van belang – internationale verplichtingen dan wel klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

2.6 Ingevolge artikel 29 van de Vw kan een verblijfsvergunning asiel – onder meer – worden verleend aan de vreemdeling die een verdragsvluchteling is, die aannemelijk heeft gemaakt gegronde redenen te hebben om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reël risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, of van wie in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst wegens klemmende redenen van humanitaire aard of voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algemene situatie aldaar.

De rechtbank overweegt als volgt.

2.7 Uit het bestreden besluit blijkt dat verweerder eisers aanvraag wegens een ongeloofwaardig asielrelaas heeft afgewezen. De rechtbank dient te beoordelen of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eisers asielrelaas ongeloofwaardig dient te worden geacht.

2.8 Bij de beoordeling van de vraag of verweerder het asielrelaas in redelijkheid als ongeloofwaardig heeft kunnen bestempelen, gaat de rechtbank uit van het volgende toetsingskader. In de hoofdstukken C1/1.2, C1/3.2.2 en C1/3.3.4 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc) is neergelegd dat verweerder het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar aanneemt, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien geldt daarvoor als vereiste dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw opgesomde omstandigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker voordoet. Als van dat laatste sprake is, mogen ingevolge artikel 31 van de Vw, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas ook geen hints, suggesties, onduidelijkheden en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.9 De rechter toetst deze beoordeling van verweerder ~~teughandend~~ en beantwoordt de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder, gelet op de motivering, neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze,

zaaknummer: AWB 06/43864 BEPTDN

blad 3

niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

2.10 Het vorenstaande in aanmerking nemend, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser er niet in geslaagd is om verificerbare gegevens over zijn reisroute te verstrekken, hetgeen hem kan worden toegerekend. Verweerder heeft onder meer mogen stellen dat van eiser in redelijkheid mag worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over het schip waar eiser heeft gereisd. Dit geldt temeer nu eiser in het eerste gehoor heeft verklaard

Eiser heeft in de gronden van beroep onvoldoende gemotiveerd aangegeven dat hij in voldoende mate een gedetailleerd verslag van zijn reisroute heeft afgelegd.

2.11 De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van het asielrelaas van eiser geen positieve, overtuigende conclusie uitgaat. Hiertoe wordt van belang geacht dat verweerder heeft kunnen overwegen dat, nu eiser heeft verklaard dat hij samen met andere gedetineerden ongeveer een maand gevangen werd gehouden, het mogelijk moet worden geacht om nadere informatie te vergaren zoals het aantal cellen van de gevangenis, de naam van de gevangenis, het aantal medegevangenen en het aantal bewakers. Verweerder heeft op grond van de gehouden gehoren kunnen concluderen dat eiser onvoldoende concrete informatie heeft kunnen verschaffen over zijn gestelde verblijf in de gevangenis. De rechtbank is reeds hierom van oordeel dat verweerder heeft mogen twijfelen aan het asielrelaas van eiser. De rechtbank merkt nog wel op dat verweerder ter zitting heeft verklaard ~~dat~~ niet dragende overweging dat eiser nog immer geen overtuigende verklaringen heeft afgelegd over zijn gestelde leefomgeving ten onrechte in het bestreden besluit is opgenomen. Echter dit maakt het vorenstaand oordeel met betrekking tot eisers gestelde detentie naar het oordeel van de rechtbank niet anders. De rechtbank is verder weliswaar met eiser van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit ~~ongemotiveerd~~ heeft gesteld dat de uiterst onmenselijke wijze waarop eiser stelt te zijn ontsnapt uit de gevangenis als uiterst bevreemdend welkend wordt ervaren; echter dit leidt evenmin tot een ander oordeel.

2.12 Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft gesteld dat het ~~asielrelaas van eiser onge~~loofwaardig dient te worden geacht.

2.13 In het kader van het beroep van eiser op artikel 3 van het EVRM overweegt de rechtbank mede gelet op hetgeen hiervoor ten aanzien van het asielrelaas is overwogen, dat niet aannemelijk is dat eiser bij gedwongen verwijdering naar haar land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In dit verband overweegt de rechtbank dat het enkele gegeven dat eiser van Mandingo afkomst is, niet kan leiden tot het oordeel dat eiser bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling als verboden door artikel 3 van het EVRM.

2.14 Gelet op de omstandigheid dat verweerder eisers asielrelaas in redelijkheid als ongeloofwaardig heeft kunnen bestempelen behoefde verweerder eiser niet in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw.

2.15 Ten aanzien van eisers beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw overweegt de rechtbank als volgt.

zaaknummer: AWB 06/43864 BEPTDN

blad 4

Gelet op vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State moet de vraag of een asielzoeker op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw voor toelating in aanmerking komt, worden beantwoord aan de hand van een beoordeling van de algehele situatie in het land van herkomst. Ter zake daarvan komt verweerder een ruime beoordelingsmarge toe, waarvan de aanwending toetsing in rechte slechts dan niet kan doorstaan, indien geoordeeld moet worden dat verweerder bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen en gegeven de feitelijke grondslag ervan, niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen. De rechter dient bij die toetsing het oordeel over de algehele situatie in het land van herkomst, dat tot stand pleegt te komen in samenspraak met en met instemming van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, in beginsel te respecteren.

2.16 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat asielzoekers uit Liberia -waaronder personen behorende tot de Mandingo bevolkingsgroep- op grond van het algemeen ambtsrecht ten aanzien van ~~Liberia van januari 2006~~ in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw. Hierbij wordt van belang geacht dat verweerder zich in redelijkheid ter zitting op het standpunt heeft kunnen stellen ~~dat de door eiser ingebrachte stukken niet tot een ander oordeel leiden.~~

2.17 Aangezien ook overigens geen aanleiding bestaat om te oordelen dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven, wordt het beroep ongegrond verklaard.

2.18 Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is niet gebleken.

zaaknummer: AWB 06/43864 BEPTDN

blad 5

Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. F.M.D. Aardema, lid van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken, en uitgesproken in het openbaar op 7 juni 2007, in tegenwoordigheid van mr. A. Bouteibi als griffier.

de griffier

de rechter

afschrift verzonden op:

11 JUN 2007

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

geb
217

Voor kopie conform
De Griffier

Advocaten en Procureurs

Mr L. Louwerse
 Mr R.A. van der Velde
 Mr H.J. Veen
 Mevr. Mr P.C. Smit
 Mevr. Mr S. Sewnath
 Mr F.H. Barwegen
 Mr S.F.J. Smeets
 Mr R.J.J. Flantua
 Mr D.C. Vlieland
 Mr W. Hendrickx
 Mr E. Oslinga
 Mr R.P. van der Graaf
 Mr I. Ozkara

Chef de Bureau:
 Mevr. N.P. Bol

Vestiging Arnhem:
 Mr B.P.J. van Riel
 Mr J.A. Schadd

PER TELEFAX 070 3651380

Aan de Raad van State
 Afdeling Bestuursrechtspraak
 Postbus 20019
 2500 EA Den Haag

Utrecht, 9 juli 2007

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4115	B - 9 JUL 2007
ZAAKNR. 200704751	
AAN:	√3
BEHANDELD: DD:	PAR:

Onze ref. : 20504045 RF/RF
 Uw ref. : 0306.05.0242
 Inzake : Asiel

Geeft te kennen,

De heer . geboren op . van Liberlaanse nationaliteit, verder te noemen appellant, te dezer zake woonplaats kiezende te Utrecht, Biltstraat 110-112, ten kantore van Louwerse en Van der Velde advocaten, waarvan advocaat mr R.J.J. Flantua verklaart tot het indienen van het onderhavige beroep bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd;

Dat appellant hierbij hoger beroep instellen tegen de in kopie bijgevoegde uitspraak van de rechtbank te Den Haag, zittinghoudende te Utrecht (verder: de rechtbank), uitgesproken op 7 juni 2007 en verzonden op 11 juni 2007 (Awb 06/43864).

Het hoger beroepsschrift berust op de navolgende grieven.

Grief 1

In de bestreden uitspraak overweegt de rechtbank onder rechtsoverweging 2.8 tot en met 2.12 samengevat het volgende:

De rechtbank overweegt onder verwijzing naar de Vreemdelingencirculaire dat van appellant in redelijkheid mag worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over het schip waarin hij heeft gereisd onder meer vanwege het feit dat hij ongeveer twee weken aan boord van het schip heeft verbleven.

Voorts overweegt de rechtbank dat verweerder zich in redelijkheid op standpunt heeft kunnen stellen dat van het asielrelaas van appellant geen positieve overtuigingskracht uitgaat. In dit verband overweegt de rechtbank dat verweerder heeft kunnen overwegen dat appellant in zijn maand gevangenschap informatie had moeten kunnen vergaren over het aantal cellen

van de gevangenis, de naam van de gevangenis, het aantal medegevangenen en het aantal bewakers. Appellant heeft onvoldoende concrete informatie kunnen verschaffen over zijn verblijf in de gevangenis.

Het feit dat de overweging dat appellant nog immer geen overtuigende verklaringen over zijn leefomgeving heeft afgelegd ten onrechte in het bestreden besluit is opgenomen en het feit dat de rechtbank met appellant van oordeel is dat door verweerder ongemotiveerd is gesteld dat de uiterst eenvoudige wijze waarop appellant zou zijn ontsnapt uit de gevangenis als bevreemdend wordt ervaren, maakt het oordeel van verweerder met betrekking tot de detentie van appellant niet anders.

Verweerder heeft zich volgens de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het asielrelaas van appellant ongeloofwaardig is.

Met betrekking tot de informatie over het schip waarmee appellant heeft gereisd, heeft hij aangegeven dat hij als verstekeling aan boord van het schip heeft gezeten en dat het derhalve niet vreemd is dat hij niet veel over het schip weet te vertellen. Het is ook onduidelijk op grond van welke ervaringsgegevens verweerder van mening is dat hij meer over het schip zou moeten weten. Appellant heeft twee weken binnenin het schip verbleven en de tijdsduur brengt niet met zich mee dat hij dan meer over het schip zou moeten weten.

Appellant is van mening dat ten onrechte artikel 31, tweede lid onder f Vw aan hem is tegengeworpen en dat derhalve aan een verkeerd criterium is getoetst.

Subsidiair is appellant van mening dat ten onrechte is overwogen dat van zijn asielrelaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat.

In de uitspraak van uw Afdeling van 27 januari 2003 (200206297/1) wordt met betrekking tot de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas geoordeeld dat verweerder beoordelingsruimte toekomt, omdat deze de geloofwaardigheid beoordeelt op basis van uitvoerige horen en van vergelijking van het asielrelaas met al datgene wat men over de situatie in het land van herkomst weet uit ambtsberichten en ander objectieve bronnen en wat men eerder heeft onderzocht en overwogen naar aanleiding van de horen van de asielzoekers in een vergelijkbare situatie.

Met betrekking tot de stelling van verweerder dat eiser niet voldoende concreet vragen over zijn verblijf in detentie in Liberia kon beantwoorden, blijkt niet duidelijk hoe verweerder dit heeft beoordeeld in het licht van hetgeen hiervoor is genoemd in uw uitspraak van 27 januari 2003. Op welke manier is het relaas van appellant vergeleken met beschikbare informatie en met hetgeen andere asielzoekers in een vergelijkbare situatie hebben verklaard.

Uit de beschikking blijkt dit niet en gelet op rechtsoverweging 2.4.8 van genoemde uitspraak dient de besluitvorming te voldoen aan de eisen van met name zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt.

Eiser zat in een voor hem onbekende plaats vast en heeft daar slechts een maand verbleven. Eiser heeft ook aangegeven dat voorzover hij wist de gevangenis geen naam had. Met betrekking tot de andere gegevens is onduidelijk waarom hij deze gegevens precies zou moeten kunnen geven om aannemelijk te kunnen maken dat hij gedetineerd heeft gezeten.

Zeker gelet op het feit dat hij geen jaren gevangen heeft gezeten en niet uit het gebied afkomstig was waar hij werd vastgehouden.

Opvallend is ook dat men op 30 mei 2006, drie jaren na het nader gehoor op 10 juli 2003 een aanvullend gehoor heeft gehouden. Men kan drie jaren na dato niet verwachten dat men de details kan herinneren als het aantal cellen, het aantal gevangenen en het aantal bewakers. Bovendien heeft hij informatie over Lac waar hij werd vastgehouden en had tenminste nader onderzoek dienen te worden gedaan.

Samen met het feit dat de rechtbank van oordeel is dat twee andere overwegingen in de bestreden beschikking geen stand kunnen houden, is appelland van oordeel dat de besluitvorming niet voldoet aan de eisen van zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt.

De rechtbank heeft dit in haar uitspraak miskend.

Grief 2

In de bestreden uitspraak overweegt de rechtbank op onder rechtsoverweging 2.13 tot met samengevat het volgende:

De rechtbank overweegt dat het enkele feit dat appelland van Mandingo afkomst is niet kan leiden tot het oordeel dat hij een reëel risico loopt op een behandeling als verboden door artikel 3 EVRM.

Appelland is van mening dat de rechtbank hier miskend heeft dat appelland net zoals de Somalische vreemdeling in de uitspraak van het EHRM van 11 januari 2007 tot een kwetsbare minderheidsgroepering behoort die in Liberia wordt vervolgd. Zijn mishandeling en ontvoering uit Nimba county die niet worden betwijfeld, zijn detentie in Lac en het feit dat hij tot de Mandingo bevolkingsgroep behoort maken volgens het EHRM niet nodig dat appelland "be required to show the existence of further special distinguishing features, om schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

Ook is miskend dat appelland op grond van het voorgaande tenminste in geringe mate op zijn persoon gerichte aandacht had in verband met zijn etniciteit

Op grond van het voorgaande is appelland van mening dat de bestreden uitspraak ook op dit onderdeel niet in stand kan blijven.

Grief 3

In de bestreden uitspraak overweegt de rechtbank op onder rechtsoverweging 2.15 tot en met 2.16 samengevat het volgende:

De rechtbank overweegt onder verwijzing naar het ambtsbericht van januari 2005 dat ten aanzien van asielzoekers afkomstig uit Liberia en behorende tot de Mandingo bevolkingsgroep er geen categoriaal beschermingsbeleid behoeft te worden gevoerd.

De door appellant ingebrachte stukken behoeven niet tot een ander oordeel te leiden.

Uit de UNHCR position van 31 maart 2006 blijkt dat de mensenrechtensituatie voor Mandingo's in Liberia zeer slecht is en deze informatie dateert van na het ambtsbericht van januari 2005.

De rechtbank kan dan ook niet volstaan met verwijzing naar het ambtsbericht van januari 2005 om het beroep op het categoriaal beschermingsbeleid voor leden van de Mandingo bevolkingsgroep te passeren.

Conclusie:

Gezien bovenstaande grieven verzoekt appellant U het hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak te vernietigen.

Voorts wordt verzocht verweerder te veroordelen in de proceskosten.

Een afschrift van dit hoger beroepschrift wordt aan procesvertegenwoordiging van de Immigratie- en Naturalisatiedienst te Den Haag gezonden.

Hoogachtend,

R.J.J. Nantua

* Correspondentie uitsluitend naar Postbus 13273, 3507 LG Utrecht *
* Biltstraat 110-112 * 3572 BJ Utrecht * Telefoon: 030-2733122 * Telefax: 030-2735311 *
* Vestiging Arnhem bereikbaar onder Telefoonnummer 026-3549949 * Telefaxnummer 026-3549959 *
* St. Derdengelden 41.36.72.794 *

4